U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance, a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Jablonci nad Nisou,** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 20 C 71/2011, o 12 740 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.,** se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ 60193336, a žalované **K. Š.**,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 12 740 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v **Jablonci nad Nisou** pod sp. zn. 20 C 71/2011, **je** soud.

II. Usnesení Okresního soudu v **Jablonci nad Nisou** ze dne 2. 5. 2012, čj. 20 C 71/2011 - 54, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Návrhem doručeným dne 27. 7. 2012 se navrhovatel (Český telekomunikační úřad) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále převážně jen „*zákon o některých kompetenčních sporech*“) rozhodl kompetenční spor vzniklý podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona mezi ním a Okresním soudem v Jablonci nad Nisou týkající se zaplacení částky 12 740 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně (společnost Telefónica Czech Republic, a. s.) dovozuje založení smluvního vztahu se žalovanou (K. Š.) o poskytování služeb elektronických komunikací na základě Předávacího protokolu ze dne 15. 9. 2008, jímž se žalovaná stala účastnicí telefonní stanice číslo X.

Žalobkyně žalované vystavila faktury (k žalobě přiloženy jako náhradní doklady) ze dne 19. 9. 2008 (za období 17. 8. 2008 – 16. 9. 2008) na částku 3335 Kč, ze dne 20. 10. 2008 za období (17. 9. 2008 – 16. 10. 2008) na částku 6100,16 Kč, ze dne 20. 11. 2008 za období (17. 10. 2008 - 16. 11. 2008) na částku 11 477,93 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaná požadované částky dobrovolně neuhradila, žalobou ze dne 8. 3. 2011 se žalobkyně u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou domáhala uložení povinnosti žalované zaplatit částku 12 740 Kč za služby obsahu (služby třetích stran) s tím, že navrhovatel (Český telekomunikační úřad) rozhodnutím čj. 23 484/2009-637/Bud ze dne 1. 4. 2009 již uložil žalované povinnost uhradit dlužnou cenu za poskytnuté služby elektronických komunikací za období červenec 2008 – leden 2009.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení částky odpovídající poskytnutým službám třetích stran nebo též službám obsahu, jež nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Žalobkyně tyto služby žalované umožnila objednat a využít na základě Všeobecných podmínek; služby samotné však nabízejí svým jménem společnosti, kterým jsou Českým telekomunikačním úřadem přidělena příslušná telefonní čísla. Zákazníci si tyto služby dle čl. 11.3 Všeobecných podmínek objednávají voláním na speciální čísla (zejména 901, 902, 906, 909) zpoplatněná zvláštní sazbou zřetelnou i z čísla samotného. Žalovaná tyto služby využila a v souladu s článkem 11.3 Všeobecných podmínek se zavázala uhradit cenu objednávky a souhlasila s tím, že k výběru ceny je oprávněna výlučně žalobkyně. Cena za služby třetích stran je uvedena v samostatné části pravidelného vyúčtování za služby oddělené od služeb elektronických komunikací.

Poskytovatel služeb třetích stran (MEDIA SUPPORT, s. r. o.) dal souhlas a oprávnění žalobkyni, aby platby od účastníků vybírala, žalovaná jakožto poukázaná byla vůči poskytovatelům služeb třetích stran (poukazatelům) povinna plnit ve prospěch žalobkyně jakožto poukazníka.

Okresní soud v Jablonci nad Nisou po zrušení platebního rozkazu, který se žalované nepodařilo řádně doručit do vlastních rukou, usnesením čj. 20 C 71/2011 – 54 ze dne 2. 5. 2012 vyslovil absenci své pravomoci (výrok I.), rozhodl o zastavení řízení (výrok II.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.), současně rozhodl o nákladech řízení (výrok IV.) a o vrácení soudního poplatku (výrok V.). V odůvodnění soud konstatoval, že podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále převážně jen *„o. s. ř.“*) v občanském soudním řízení soudy projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci vyplývající z občanskoprávních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány; dle § 7 odst. 2 o. s. ř. projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení jiné věci, jen stanoví-li to zákon. Podle §103 o. s. ř. soud kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může

rozhodnout ve věci samé. Podle soudu je v daném případě předmětem řízení požadavek žalobkyně vůči žalované na úhradu smluvní pokuty související s poskytnutými, vyúčtovanými a neuhrazenými telekomunikačními službami ve smyslu zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Vzhledem k tomu, že Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobu vykonávající komunikační činnost na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, okresní soud uzavřel, že rozhodování o návrhu na zaplacení telekomunikačních služeb nenáleží do pravomoci soudu a jedná se o neodstranitelnou překážku řízení; soud proto řízení zastavil a postoupil věc navrhovateli.

Český telekomunikační úřad (navrhovatel) po postoupení věci odmítl svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu v části žalobou uplatněného nároku na zaplacení cen za služby obsahu. Navrhovatel rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, které definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor (zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1); zdůraznil, že podle § 2 písm. n) se službou elektronických komunikací rozumí *„službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize,* ***s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací*** *nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*.

Navrhovatele je názoru, že jeho pravomoc je dána v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuelně o ujednáních na ně úzce navazujících (např. o smluvní pokutě). V případě služeb třetích stran se jedná o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací, proto poskytnutí této služby nelze považovat za službu elektronických komunikací tak, jak je vymezena § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích; služby obsahu proto nepředstavují služby elektronických komunikací, a proto je orgánem kompetentním k rozhodování o ceně za tyto služby soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Okresní soud v Jablonci nad Nisou v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel (Český telekomunikační úřad) popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též *„Úřad“*) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem,

včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích *“služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“*), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“*); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí *„služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“*.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení *„pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“*, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou

účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Jelikož z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost, a ze spisu vyplývá postavení žalované – smluvního partnera ve vztahu poskytování služeb elektronických komunikací – jako účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána tehdy, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel z všeobecných podmínek žalobkyně ze dne 1. 2. 2007 (přiložených k žalobnímu návrhu), kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila v článku 11.1 oprávnění účastníka objednat si prostřednictvím sítě žalobkyně zboží nebo službu nabízené smluvním partnerem žalobkyně (služby třetích stran), a dále mj. postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 11.3) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (body 11.1 a 11.4). Z těchto ustanovení vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem.

Z přiložených faktur k žalobnímu návrhu vyplývá, že žalobkyně žalované v této oddělené části dokladu vyúčtovala částky za uskutečněná spojení na telefonní čísla počínající kombinací 906.

Telefonní číslo je podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (prováděcí vyhlášky k zákonu o elektronických komunikacích) *„[č]ást mezinárodního čísla, která následuje po kódu země a která stanovuje v národním formátu adresu koncového bodu sítí uvedených v § 3 pro přístup ... ke službám elektronických komunikací poskytovaným prostřednictvím těchto sítí“*. Podle § 5 odst. 3 a bodu 7 přílohy č. 1 citované prováděcí vyhlášky počáteční číselná trojkombinace charakterizuje telefonní čísla pro přístup ke službám elektronických komunikací s vyjádřenou cenou; pro počáteční trojčíslí 906 se takovými službami rozumí zejména obchodní, odborné, inzertní a soutěžní služby.

Navrhovatel kompetenčního sporu (Český telekomunikační úřad) vydává podnikatelům oprávnění k telefonním číslům v souladu se zákonem o elektronických komunikacích; z databáze navrhovatele vyplývá, že volaná čísla počínající kombinací 906 nebyla přidělena žalobkyni (společnosti Telefónica Czech Republic, a. s.), ale tato čísla byla

Českým telekomunikačním úřadem přidělena odlišným tj. třetím osobám, v posuzovaném případě společnosti MEDIA SUPPORT, s. r. o. (dále též jen *„poskytovatel služby obsahu“*) jak vyplývá i z přiložených faktur.

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které byly žalobkyní účastníkovi zpřístupněny po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetí osobě odlišné od žalobkyně, po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalované) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací, žalobkyně *„služby obsahu“* sama neposkytla, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovaným a poskytovatelem služby obsahu.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal žalovaným využité služby za odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalovaném zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu (výběr ceny dle bodu 11.1 všeobecných podmínek) je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní, jak žalobkyně ostatně sama uvádí v žalobním návrhu, v němž svou aktivní legitimaci dále dovozuje z právní úpravy poukázky dle § 535 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, žalobkyně se považuje za poukazníka, žalovanou považuje za poukázaného a poskytovatele služby obsahu za poukazatele.

V posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“*

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.) a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu (sp. zn. Konf 99/2009 či sp. zn. Konf 4/2011), od níž neshledal důvodu se odchýlit. Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým pravomoc soudu k jednání popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Jablonci nad Nisou pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. prosince 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu